

Kvantová duše

06/2023

**Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.**

**Človíček - homunkulus
EPR paradox
Přání a záměr
Jak působí hudba na nevědomí
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie**

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl červnové číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možnostmi existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

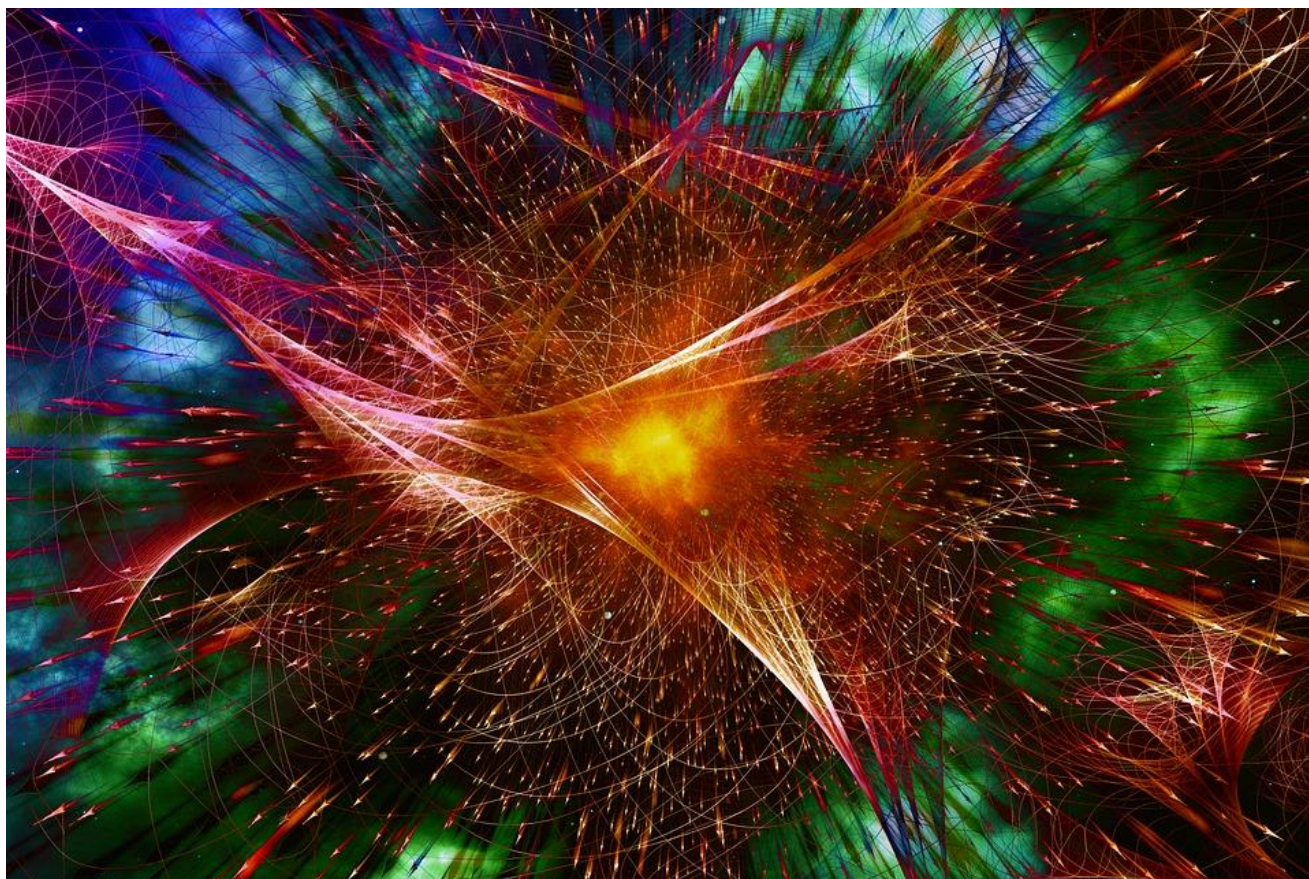
Pokud se rozhodnete přispět do našeho časopisu, budeme rádi.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro červen:

Ať už se naše budoucí koncepce budou vyvíjet jakkoli, zůstane pozoruhodné, že právě studium vnějšího světa vedlo k vědeckému závěru, že obsah vědomí je konečnou univerzální realitou.

Alain Aspect

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Človíček – homunkulus

Představme si, že si čteme knížku a dostaneme chuť se napít trochu čaje ze šálku, jež leží kousek od nás na stole. Pohledem zběžně zkontrolujeme polohu šálku na stole. Pak naše ruka automaticky zamíří k šálku, prsty se rozevrou do správné polohy a uchopí ouško šálku – ani příliš silně ani slabě. Naše oči už mezitím hledí opět do knihy a sledují text. Ruka neomylně přiblíží šálek k ústům, napijeme se a ruka opět odloží šálek na stůl. Totéž dokážeme udělat, ať stojíme, sedíme, ležíme nebo třeba visíme hlavou dolů.

Jak to dokážeme? Jistě existují ruce robotů – neživých strojů, které dokážou takřka totéž. To slovo takřka má svůj význam. Naprogramovat a uzpůsobit mechanický stroj, aby provedl tak složitý a těžký úkon je nesmírně náročné. Člověk přitom dokáže udělat podobných složitých úkonů bez zvláštní námahy velmi mnoho. Stroj by bylo nutno vždy složitě přeprogramovat. Je ale pravda, že i člověk musí tuto schopnost trénovat a rozvíjet.

Je-li pohybová stránka člověka založena na podobném principu jako u robotizovaných mechanických strojů, musí lidský mozek představovat opravdu dokonalý výpočetní systém, jenž dokáže velice rychle zpracovávat nesmírné množství informací o poloze každé části těla, o poloze předmětů v dosahu končetin, jejich tvaru, velikosti, váze, tuhosti apod. a navíc velmi precizně řídit, podle jakési vnitřní mapy těla a okolního prostoru, pohyb končetin k stanovenému cíli, a to i bez pozornosti očí.

Roboti mají obrovský problém rozpoznat předměty, jako jsou klíče, hodinky, boty či hrnky. Pro ně je to jen velký soubor různě zakřivených linií převedených do řeči čísel. Vyznat se v té zmeti bodů a čar vyžaduje velmi velké množství výpočetního času. Začne-li být s těmito předměty hýbáno či otáčeno, změní se čar se změnou a elektronický mozek robota by musel začít se složitými výpočty znova.

Pokud by pracoval lidský mozek jako počítač, abychom se vyznali v předmětech a objektech kolem sebe, musel by neustále provádět milióny složitých výpočtů a to bez toho, abychom si jich byli vědomi. Kdybychom to samé chtěli po počítači, asi by se jeho systém brzo zhroutil na nějakou výpočetní chybu a jeho hardware by se začal řádně přehřívat. Mozek sice produkuje teplo, ale určitě se nepřehřívá, když se rozhlížíme kolem sebe.

Slyšel jsem přirovnání, že kdyby měl počítač zpracovat stejné množství informací jako mozek,

potřeboval by ke své činnosti gigawatty energie – tedy jednu elektrárnu na jeden PC mozek.

Mozek si neustále udržuje představu o poloze a pohybu všech částí našeho těla, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Zavřeme-li oči, dokážeme hned říct, v jaké poloze se právě nacházejí naše ruce, nohy či hlava. Mozek tedy vytváří jakousi mentální mapu povrchu našeho těla, jež se odborně nazývá homunkulus neboli človíček. Tento název použili také vědci zabývající se studiem mozku pro tenký proužek mozkové kůry, který se táhne napříč horním obvodem obou hemisfér. Vzruchy vzniklé podrážděním hmatových receptorů na povrchu celého našeho těla končí právě v tomto kousku mozkové tkáně.

Představa homunkula, malé mapy na povrchu mozku představující deformovaný obraz povrchu našeho těla, není úplně přesná. Není to totiž jednoduchá mapa, kde by jednomu místu na kůži odpovídal jeden bod na povrchu mozku, ale jedná se spíše o složitou mozaiku více vzájemně se překrývajících korových polí, které na podnět na povrchu kůže odpovídají. Tvar homunkula se může měnit. Pravidelně procvičovaná část těla ovlivňuje svůj obraz v mozkové kůře.

Dalo by se předpokládat, že homunkulus funguje nějak takto. Představme si, že nám na ruce přistane moucha. Pohyb jejích nožiček vyvolá na naší kůži nepříjemný pocit. Ten se šíří, jako nervový impuls, do mozkového homunkula. Mozek rychle provede složitý výpočet a vyšle nazpět sérii nervových impulsů, jež způsobí, že se po mouše oženeme rukou. To vše by se mělo odehrát během pár desetin sekundy. Nicméně je otázkou, zda to tak opravdu funguje.

Představa požadovaného pohybu vzniká dřív, než se realizuje pohyb samotný. Představme si, předobraz pohybu neexistuje jen v naší hlavě, ale v prostoru, kde se má pohyb uskutečnit. Pak by mozek nemusel provádět žádné složité výpočty, pouze by se v naší mysli porovnávala představa žádoucího pohybu se skutečností. Neexistovalo by proto ani zpoždění související s délkou výpočtu. Pohyb by nebyl řízen odněkud z mozku, ale řídit by ho tvar rozvinutý v psýché. Tento tvar by působil na každou buňku těla podílející se na pohybu. Ovlivňoval by šíření nervových impulsů, které by aktivovaly svaly žádoucím způsobem. Nepatrná energie předobrazu pohybu by řídila pohyb energie, která tento pohyb provádí stejně, jako kvantové pole ovlivňuje pohyb elementárních částic.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Nový pohled na lidskou duši a vědomí \(tiskem 2016\)](#)

EPR PARADOX

Rostislav Szeruda

Nenazýval bych [zapletení] jedním, ale spíše charakteristickým rysem kvantové mechaniky, který vynucuje její celkový odklon od klasického myšlení.

Erwin Schrödinger

Je známo, že kvantová teorie a teorie relativity nejsou spolu v ideálním souladu. Kvantový mikrosvět překračuje omezení daná teorií relativity, což se mnoha vědcům první poloviny 20. století, včetně Alberta Einsteina, nelíbilo. Einstein, přestože se na rozvoji kvantové teorie podílel, byl zároveň i jejím velkým kritikem. Proto také v roce 1930 vymysleli fyzikové Einstein, Podolsky a Rosen myšlenkový pokus, kterým chtěli jasně ukázat, že popis fyzikální reality pomocí kvantové mechaniky je neúplný, a prokázat "podvodnost" kvantových neurčitostí. Tento pokus vešel do historie fyziky jako tzv. EPR paradox.

Podstatou tohoto experimentu je chování dvou částic se spinem. Spin vyjadřuje točivost částice kolem vlastní osy. Je to vektor, který má směr rotační osy částice. Obecně proto může mít dva směry. Podle kvantové teorie, dokud není provedeno měření stanovující okamžitou hodnotu spinu u jedné z částic, mohou existovat, s určitou pravděpodobností, obě možné hodnoty spinu současně.

Mějme tedy dvě zapletené částice s opačným spinem, které spolu vzájemně interagují, a nechejme je vzdálit se velmi daleko od sebe, aniž by byly něčím ovlivněny, a pak provedme měření stavu jedné částice, čímž zjistíme hodnotu jejího spinu. Ve stejném okamžiku ovšem, aby byl splněn zákon zachování momentu hybnosti, musí druhá částice zaujmout stav s opačným spinem nezávisle na jejich vzdálenosti. Obě částice přitom musí "spolupracovat" i na velkou vzdálenost, přestože se žádný signál mezi nimi nemůže šířit dostatečně rychle!

Lokální spojení znamená, že objekt nacházející se v jedné části prostoru, může být ovlivněn jiným objektem z jiné části prostoru teprve, až k němu dorazí světelný signál od tohoto objektu. Jinými slovy, kdyby právě teď zhaslo Slunce, byli bychom si toho vědomi nejdříve za osm minut, které sluneční světlo potřebuje k tomu, aby dorazilo na Zemi. Princip lokality také znamená, že budoucí událost nemůže ovlivnit událost současnou či minulou. U nelokálního pohybu nemůžeme mluvit o trajektorii.

EPR paradox nezpochybnil kvantovou teorii, jak doufali jeho autoři, ale naopak ukázal, že je na obě částice potřeba pohlížet jako na jediný objekt, i když jsou třeba vzdáleny milióny kilometrů. O tři desetiletí později John Bell odvodil teorém založený na tomto

pokusu, který ukázal, že koncepce skutečnosti, jež se skládá z oddělených částí pospojovaných lokálními spojeními, je nekompatibilní s kvantovou teorií. Bellův teorém ukázal, že vesmír je zásadně vnitřně spjatý, vnitřně závislý a nerozdělitelný.

První experiment kvantové mechaniky, který prokázal porušení tzv. Bellových nerovností, a umožnil potvrzení principů kvantového provázání, byl experiment francouzského fyzika Alaina Aspecta.

Alain Aspect použil zdroj záření, z něhož vycházely opačnými směry dva provázané fotony. Oba fotony byly tedy stejně polarizované. Tyto fotony byly detekovány detektory s polarizačními filtry. Aby byl foton detektorem zaznamenán, musí být polarizován ve směru polarizačního filtru.

Podle kvantové mechaniky, když mají oba detektory stejně orientovaný filtr, a jeden detektor zaznamená foton, zaznamená ho i druhý detektor. Naopak, když má jeden orientován filtr svisle a druhý vodorovně, když jeden detektor zaznamená foton, druhý ho zaznamenat nemůže.

Nyní použijme přepínač, který dokáže změnit polohu filtru jednoho z detektorů tak rychle, že ani světelný signál nedokáže tuto informaci přenést na druhý detektor dostatečně rychle, aby ho o této změně informoval dřív, než detekuje provázaný foton. Přesto oba detektory dál detekují provázané fotony v souladu s jejich polarizačním nastavením, jak předpovídá kvantová mechanika, i když se mezi nimi nemůže šířit žádný lokální signál dostatečně rychle.

Experiment dokázal, že kvantová událost na jednom místě může ovlivnit událost na jiném místě bez zjevného mechanismu pro komunikaci mezi nimi. Albert Einstein to nazval "strašidelným působením na dálku".

Přesto nelokální kvantové provázání nemůžeme využít k přenášení zpráv rychlostí větší, než je rychlost světla ve vakuu, protože kvantové události jsou ze své podstaty náhodné. To znamená, že nelokální kvantové provázání nenarušuje platnost teorie relativity.

Kvantovou provázanost můžeme, ve spojení s klasickým přenosem signálu, využít k tzv. kvantové teleportaci – přenesení jedné či více částic na jiné místo. Speciální možností, je využití kvantového provázání k šifrování zpráv tak, že jsou pro ty, jimž nejsou určeny, nerozluštitelné.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)

(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Přání a záměr

Ne tak dávno žil ve Skotsku muž jménem Sinclair. Byl velmi zbožný a velmi si přál vyhrát v loterii. Tak se modlil poctivě den za dnem, aby se mu jeho přání splnilo. Uběhlo deset let. Uběhlo dvacet let a nic. Po třiceti letech jeho vroucného modlení už to Bůh nemohl vydržet a zjevil se mu. „Milý synu,“ povídá mu. „Vím, že jsi dobrý člověk a nikdo si nezaslouží vyhrát v loterii víc než ty. Rád bych ti tvé přání splnil, ale prosím tě, kup už si konečně nějaký ten los!“

Víte, jaký je rozdíl mezi přáním a záměrem? Ne? Tak si pohodlně sedněte, zavřete oči a představujte si, jak se vám ruce zvedají nad hlavu až je máte nakonec úplně zvednuté nad hlavou. Fajn. Máte opravdu nyní zvednuté ruce? Ano? Ne?

Tak nyní nemyslete na to, že si to přejete a prostě zvednete ruce. Šlo to? Určitě šlo, pokud nemáte ochrnuté ruce. Nyní už znáte rozdíl mezi přáním a záměrem. Je to jednoduché.

Přání je představa toho, co chceme, bez energie. Je to něco, co bychom rádi, aby se stalo, ale není s tím spojena žádná energie – žádnou energii jsme do něho nevložili. Když jsme se rozhodli zvednout ruce a ony se zvedly, možná na počátku tohoto rozhodnutí stálo také přání. K tomuto přání jsme ale dodali energii.

Když k přání dodáme energii, změní se v záměr. Přání, bez energie, naši životní realitu ovlivní stěží. Záměr má mnohem větší sílu změnit náš život. To platí i pro léčení. Můžeme si přát, jak chcete, vyléčit se, ale pokud zůstane jen u přání, nepomůžeme si.

Přání mít velké svaly, samo o sobě, je ještě nikomu nepřineslo. Záměr ano. Máme přání, jehož splnění věnujeme svou energii. Přání usměrňuje tok energie. Vybírá historii, která nás k jeho naplnění dovede.

Přesto se může stát, že se nám přání splní i bez toho, abychom do něj investovali energii. Stává se to kupodivu poměrně často. Většinou pak ale ze splnění svého přání moc velkou radost nemáme.

Kolega mi před časem vyprávěl příběh zámožné ukrajinské podnikatelky, která si moc přála podívat se do Prahy. Nikdy se ale neodhodlala si své přání splnit. Před rokem se jí však přání splnilo samo. Ocitla se v Praze, ale nikoliv jako bohatá podnikatelka, ale jako uprchlice před válkou bez prostředků.

Přání ovlivňuje tok energie, i když ji nevydáváme my sami. Může se nám to pak jevit, že zasáhla šťastná náhoda, která nám pomohla přání naplnit. Častěji to však vede k tomu, že se naše přání splní ale jinak, než jsme si představovali a než jsme si přáli.

Říká se, že když si bohové chtějí udělat z někoho srandu, splní mu jeho přání. Když tedy máte přání, raději věnujte svou energii jeho naplnění, abyste se pak nedivili, když se splní jinak, než byste si přáli. Pak vám to přání nejspíš štěstí nepřinese.

Nemoc může být výsledkem přání. A to i přesto, že si nepřejeme být nemocní. Přejeme si něco jiného. Přejeme si, aby nám blízcí věnovali více pozornosti. Rádi bychom odešli ze zaměstnání, kde se nám nelíbí. Máme pocit, že náš život už za to nestojí. Nemoc je pak způsob, jak můžeme své přání naplnit.

Nakonec dospějeme do bodu, kdy si budeme přát se vyléčit, ale nebudeme se chtít vzdát se své nemoci, protože díky ní máme více pozornosti, nemusíme už chodit do práce, mezi lidi, které nemáme rádi. Dostáváme peníze, odškodnění za to, že jsme nemocní, že náš úraz má následky. Co bychom si bez nich počali?

Když už máme přání, měli bychom do něj vědomě investovat svou energii – psychickou i fyzickou. Vše, co vytvořili lidé a je hodno obdivu, bylo na počátku jen myšlenkou – velkým přáním. Úsilí do něj vneslo energii, která ho naplnila a přenesla do reality.

Přání je otcem myšlenky. Myšlenka je logos, který se může stát tělem, pokud do ní vložíme čin – energii. Uvědomme si, že základem tohoto světa je nehmotná realita. Tvar kvantového pole, v němž jsou i naše myšlenky, brání volnému pohybu nehmotného. To se stává hmotným.

Ze všech možností, v nichž může náš svět existovat, a je jich nespočetně mnoho, se realizují ty, které jsou něčí představou. Díky nimž pozorujeme okolní svět. Mějme proto své přání, myšlenky, touhy a zcela vědomě do nich investujme svou energii. Soustřeďme se na své přání a představy.

Pracujte se svými záměry, které si dokážete představit. Myšlenka musí jít ze srdce. Nepřemýšlejte o tom, jak se to stane, ale udělejte pro to všechno, co si myslíte, že je ke prospěchu věci. Věřte, že se vám to podaří. Nedejte se odradit dočasnými neúspěchy.

Když si budete vizualizovat, že zítra budete mít na účtu milion dolarů, tak zřejmě chcete něco, pro co v tomto vesmíru neexistuje žádná možná historie, aby se to doopravdy stalo. Vy nevytváříte nové historie, ale vybíráte si z těch možných. I těch ovšem existuje nekonečně mnoho. V jedné z nich se nestanete milionářem zítra, ale až za pár let za předpokladu, že pro to něco uděláte. Dáte své představě energii.

To samé platí i pro zdraví. Když vám někdo tvrdí, že stačí si přát, nevěřte mu. Nestací. To ale neznamená, že to nefunguje. Přání je pouze začátek, následuje ho myšlenka a vědomé směřování energie. Dávejte si ale pozor na to, co si přejete. Když přijde energie, může se splnit, i když ta energie nebude vaše. Dejte si pozor, aby se vaše přání splnilo tak, jak si přejete.

Jak působí hudba na nevědomí

Markéta Jurištová

Začneme úplně teoreticky, abychom skončili v mystickém rozjímání nad podstatou vesmíru a hvězd. Tak tedy, hudba jsou tóny, které jdou za sebou v určitém pořadí a tón je vlastně druh zvuku. Je to vibrace, která vzniká chvěním hmoty. Tato vibrace rozechvívá okolní prostředí, a to působí na ušní bubínek, my potom vnímáme tuto vibraci jako zvuk. Pokud částice kmitají pravidelně, v uchu vzniká vjem tónu o určité výšce a tím vlastně vnímáme, slyšíme melodii. Základem hudby je tedy vibrace, která se nese prostředím a setká se s přijímačem v našem sluchovém ústrojí. Výška jednotlivých tónů je dána frekvencí této vibrace. Dokonce i lidé, kteří jsou hluchí, mohou díky frekvenci hudbu vnímat, vstřebávají jí totiž celým tělem.

Jestliže tedy mluvíme o frekvenci, spojitost se stavem lidského vědomí se tak nějak sama nabízí, protože stavy vědomí jsou také spojovány s určitými mozgovými frekvencemi. Zřejmě nás tedy nepřekvapí vědecky prokázané zjištění, že hudba ovlivňuje lidský mozek a psychiku, především emoce.

Víte, že emoce jsou bránou k nevědomí? Pokud totiž existuje nějaká zkratka, nejrychlejší cesta, jak zapojit nevědomí, jsou to právě emoce. Vzpomeňte si třeba, co cítíte při hádce, takové to iracionální pnutí uvnitř. V této situaci by se dalo říci, že jste takzvaně jednou nohou v nevědomí.

Hudba v nás vyvolává různé emoce, dokáže ukolébat, uspat, nebo naopak dostat do extáze, do stavu, kdy reálně cítíme po celém těle "husí kůži". Psychologové zjistili, že hudba může lidskou psychiku ovlivnit rozdílnými způsoby, umí například navodit příjemné emoce, nebo dokáže pomoci s průchodem a vyplavením napětí (pláč). Léčba hudbou, muzikoterapie, je již oficiální terapeutickou technikou.

"Muzikoterapie je metodou léčebné psychoterapie. Jedná se o proces fyziologického, emocionálního a smyslového ovlivňování člověka hudebními prostředky. Tento interdisciplinární proces vznikl na základě vývoje a vzájemného ovlivnění medicíny, psychologie, psychoterapie a hudební vědy."

J. Kantor, Základy muzikoterapie

Pomocí hudby se lidé od pradávna snaží také komunikovat se samotným božstvím. Určitě jste někdy viděli (třeba v televizi) rituální tance přírodních národů s hudebním doprovodem. Ale nemusíme jít pro příklad tak daleko. I když třeba nejste věřící, zvuk varhan, či zpěvu v kostele vás stejně osloví svou téměř nadpozemskou úrovní, která rozhodně není

způsobena pouze akustikou. Rozezná totiž vaše nevědomí a něco ve vás se rozvzpomene na harmonii duše, jakousi posvátnost a samozřejmý řád. Vaše mysl jakoby očekává každý další tón a melodie, která je těmito tóny tvořena, se jeví jako "správná" a dokonalá. Někdy může tón také překvapit, ale nesmí vybočit z tohoto samozřejmého řádu, či rámce, z jakési matrice, kterou máme podprahově zakódovanou v mozku. Stejně může působit i "světská" hudba. Určitě máme každý své melodie a písně, které jsou pro nás více než jen oblíbené, cítíme u nich dotyk jakési vyšší sféry bytí. Na příklad na mě takto působí rocková verze "Sound of Silence", nebo Bachova "Tokáta a Fuga d moll" v podání Vanessy Mae.

Mimochodem, víte, že v antice a dalších stoletích, zhruba až do doby Isaca Newtona, se i badatelé snažili svá bádání a formulování zákonitostí začlenit do určitého osobního duchovního (dá se říci i mystického) rámce, do nějakého mentálního vzoru?

Mám pocit, že je v této myšlence jakýsi souzvuk přírodních zákonů a lidské psyché. Něco, co například vyjadřoval tzv. Zlatý řez, Leonardův Vitruvianský muž nebo Hudba Sfér. Něco, co dává smysl jen jako harmonický celek a co se dá chápat jako krásné, dokonalé a dobré. Poznání v souladu s podvědomou (dle Junga archetypální) instinktivní představou badatele, že je to tak správně. Například Kepler byl fascinován starou pythagorejskou ideou Hudby Sfér, a v pohybu planet pátral po týchž poměrech, s nimiž se setkáváme při harmonickém souzvuku tónů a u pravidelných mnohoúhelníků. Všechna krása podle něj, podle správného následovníka pythagorejců, spočívala ve správných poměrech, protože geometrie je předobrazem krásy světa a vesmíru.

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

13. Rande, které se nekonalo

„Mám pocit, že se vám návštěva Mozku L03 líbila,“ řekla mi Martina na uvítanou, když jsem se ocitl zase v Mozku L01.

„Ano, v mém stavu si člověk nenachází přátele právě snadno,“ souhlasil jsem s hezkou doktorkou.

„Máte pro nás nějaké nové informace?“ zajímala se.

„Prozatím ne, ještě se jen seznamujeme,“ řekl jsem pravdu.

„Mám vás vypnout?“ zeptala se, jako by mě už bralo jako něco víc, než jen cosi ve stroji – ghost in the machine, co na ni mrká kamerou.

„Co kdybyste zeslabila to pole?“

„Jaké pole?“ podivila se.

„No, to, co mě drží uvnitř té věci.“

„To nemůžu,“ náhle jí bylo jasné, o čem mluvím. „Vy byste utekl a profesor by mě pak zabil. A to možná, myslím, i doopravdy.“

„Nebojte, dávám vám své čestné slovo!“ kývl jsem kamerou. Nevěděl jsem, jak dodat svým strojovým slovům váhu.

„K čemu vám to bude dobré?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Uděláme experiment,“ řekl jsem. Přece jen jsem něco o sbližování na jejich planetě od Ghora pochytil.

„Jaký?“ nedůvěra v doktorčině hlase ještě zesílila.

„Chci vás poznat blíž,“ řekl jsem.

„Jak to myslíte?“

„Až půjdete spát, zkusím vstoupit do vašeho snu...“

„To jde?“ znejistěla. Nebyla si ani jista, zda chce, abych ji strašil.

„Viděl jsem kousek života toho nepozemšťana. Oni se tak seznamují. Spřízněné duše se u nich takto dokážou najít a poznat skrze sen. Teprve následně se setkávají ve skutečnosti.“

„To zní dost bláznivě,“ zakroutila hlavou. Nebylo to odmítavě, spíše jen měla problém tomu uvěřit. „Myslíte si, že my dva jsme spřízněné duše?“

„Rád bych to vyzkoušel,“ řekl jsem vážně.

„To jsem tedy hluboko klesla, že mě balí mrtvý muž,“ poznamenala spíše sama pro sebe.

„Co vy tedy nato?“

„Nejspíš tohle,“ vypnula mě jako domácí spotřebič.

14. Nové poznatky o vesmíru

„Vaše znalosti o vesmíru jsou dosti chabé,“ řekl mi Ghor, když mě profesor pustil zase za ním. „Proč si myslíte, že na počátku vesmíru byla veškerá hmota stlačená do jednoho bodu?“

„A nebyla?“

„Nestačí snad jedno kvantum?“

„Co zákon zachování energie? Jak by mohl z jednoho kvanta energie vzniknout celý vesmír?“ oponoval jsem.

„Jak by se celý vesmír mohl objevit z ničeho nic a ještě stlačený do jednoho bodu?“ cítil jsem, že se Ghor posmívá mé lidské logice.

„Zakřivení vesmíru vytváří zápornou energii a ta kompenzuje kladnou energii jeho hmoty,“ vzpomínal jsem na to, co mě učili ve fyzice.

„To může dělat celou dobu, i když vesmír tvoří jediné kvantum či miliardy kvant.“

„Takže chceš říct, že se vesmír rozpíná a současně se zvětšuje jeho hmotnost?“

„Jak by se jinak rozpínal?“ zkoušel mě Ghor.

„No, byl velký třesk, pak nastoupila inflace a ta ho nafoukla jako balón, na jehož povrchu se nacházíme my. Proto se nám také vesmír jeví ve všech směrech stejný a stejně homogenní.“

„Nebylo by jednodušší, kdyby byl vesmír čtyřrozměrnou černou dírou a zvětšoval se podle toho, jak roste jeho hmotnost? Pak žádnou inflaci k jeho vyhlazení nepotřebuješ,“ pobízel mě k uvažování.

„No jo, pokud by hmotnost vesmíru s časem rostla, pak bychom neměli pozorovat u světla přicházejícího ze vzdálených hvězd rudý posuv, ale fialový posuv,“ napadlo mě.

„Hmotnost vesmíru jako celku sice roste, ale hmotnost jeho kvant klesá a o to víc se zvyšuje se jejich počet.“

„Když hmotnost vesmíru s časem roste a zároveň se zvětšuje, co se děje s velikostí objektů v tomto vesmíru. Zůstává stejná?“

„Nikoliv. Jak vesmír expanduje, velikost všech objektů v něm se naopak zmenšuje. Proto se zdá, že se rychlost jeho rozpínání zvyšuje,“ zamotával mi Ghor hlavu – pardon mysl stále víc.

„Jak rychle se tedy vesmír rozpíná?“ byl jsem zcela zmaten.

„Ve skutečnosti stále stejně – rychlostí světla ve vakuu.“

„Tak teď už tomu tedy vůbec nerozumím,“ přiznal jsem se. „Co ho nutí, aby se rozpínal právě tak rychle, jak se pohybují fotony?“

„Nic. To právě rychlost jeho rozpínání, určuje, jak rychle se mohou částice, které nemají klidovou hmotnost, ve vesmíru pohybovat.“

„Co je za tím?“

„To, co nazýváte teorií relativity a kvantovou teorií nejsou dvě neslučitelné teorie, jak si myslíte, ale dvě strany jedné mince.“

„To je odvážné tvrzení,“ zamyslel jsem se.

„Musíš si uvědomit, že pohyb existuje ve čtyřech dimenzích. Když se pohybuješ ve směru prostorových dimenzí, platí rovnice speciální teorie relativity, jak jí říkáte. Když se budeš pohybovat kolmo k třem prostorovým dimenzím ve směru rozpínání vesmíru či plynutí času...“

„To jde?“ zeptal jsem se hloupě.

„Sám jsi říkal, že vesmír je jako velký nafukující se balón, na jehož povrchu se nacházíme. Tak to je ten směr jeho nafukování. Tímto směrem se vesmír rozpíná rychlostí světla. Ten směr pohybu můžeš označit jako imaginární, protože je kolmý k našim třem prostorovým dimenzím a všem směrům pohybu v nich.“

„Může se ještě něco jiného než vesmír pohybovat imaginární rychlostí?“ zajímalo mě.

„V podstatě všechno,“ odpověděl Ghor. „Čím je něco méně hmotné, tím u něj pohyb imaginární rychlostí hraje větší roli. Na tento pohyb můžeš také aplikovat relativistické rovnice.“

„A dostáváme se do oblasti kvantové fyziky,“ najednou mi rovnice, co mi ukazoval profesor, dávaly větší smysl. „To, čemu říkáme rozplývání vlnového klubka, je tedy také pohyb imaginární rychlostí.“

„Chytrý kluk,“ pochválil mě Ghor.

„Myslím, že kdyby tě slyšeli naši vědci, tak by tě nechali upálit, kdybys měl tedy ještě tělo,“ zhodnotil jsem lekci fyziky.

„To se u vás dělá?“ zděsil se nad naší ubohostí Ghor.

„Ne, už ne. To byla nadsázka,“ ujistil jsem ho. „Jen by tě zesměšlili, vyhodili tě z univerzity a zakázali ti veřejně vystupovat.“

„To je taky primitivní,“ poznamenal Ghor.

„Je, ale tak to chodí,“ souhlasil jsem.

„V tvých myšlenkách jsem viděl, že si myslíš, že vesmír vznikl jen tak náhodou,“ pokračoval Ghor v konverzaci.

„A ne snad?“ odpověděl jsem otázkou. „Myslíš, že existence vesmíru má nějaký význam či smysl?“

„Samozřejmě,“ cítil jsem, že Ghor zaujal ke mně postoj jako profesor Higgins k Líze Doolittlové ve hře Pygmalion. Chtěl pitomečka, což jsem byl já, něco naučit a dobře se přitom bavil. „Vesmír zde existuje ve formě vhodné pro život, a to dokonce i inteligentní právě proto, protože v žádné jiné nemůže existovat.“

„Tomu nerozumím,“ povzdechl jsem si. „To vesmír nemůže existovat sám o sobě bez lidí?“

„Bez lidí by se možná obešel, ale nemůže existovat bez pozorovatele. Co není pozorované, to neexistuje, nebo respektive existuje jen ve formě potenciální možnosti, která se ztrácí v moři všech ostatních.“

„Myslíš, že vesmír potřebuje Boha?“

„Vesmír potřebuje mysl, která je schopna vytvořit představu o tom, co pozoruje. To, čemu říkáte objektivní realita, vzniká jako konsensus či suma všech pozorování od všech možných pozorovatelů. Bez pozorovatele, realita neexistuje.“

„Takže vesmír může existovat ve všech možných podobách a přitom v žádné, dokud se v jedné z jeho možných variant neobjeví něco schopné ho pozorovat a to něco nebo někdo začne vytvářet realitu.“

„Přesně!“ ocenil mé vnitřní úsilí Ghor. Kdyby měl kostku cukru, asi bych ji dostal jako pamlsék za odměnu. „Minulost vzniká teprve, až ji někdo – v budoucnosti pozoruje.“

„A co evoluce?“ zeptal jsem se. „Jak se vyvinul život?“

„Stejně,“ doplnil Ghor. Evoluce proběhla, protože schopnost pozorování primitivních forem života toho, co se s nimi děje, byla nízká. Až na konci evoluce stojí tvor, schopný si ji uvědomovat. Tím se evoluce vyčerpala a prakticky se zastavila. Jen to, co není pozorované je schopno se měnit.“

„Takže evoluce proběhla kvantovou chůzí?“ vzpomněl jsem si na to, jak probíhá fotosyntéza, kdy kvanta energie vždy si najdou nejkratší cestu, a proto je tak efektivní.

„Ano,“ souhlasil Ghor potěšen, že jeho Líza dělá pokroky.

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

12. Druhý noční výlet do hradu

Večer Teodor opět navštívil prince. Byl příjemně překvapen, že Richard s jeho pomocí je už schopen se posadit a trochu se najíst. Princovy oči byly jasnější a do tváří se mu zvolna vracela barva, takže už nevypadal jako mrtvola. Vyprávěl, co za celý den zažil. Vylíčil mu velkou bitvu s drakem a také boj temnoty a světla.

„Něco z té energie ve mně zůstalo. Cítím, že ji dokážu svou vůlí ovládat, i když ji ve své tělesné podobě přímo nevidím. Dokážu ji koncentrovat a léčit s ní své tělo. Díky ní se už cítím mnohem lépe,“ vysvětlil zlepšení svého zdravotního stavu.

„To je dobře, princi,“ pochválil ho Teodor. „Jen dávejte pozor, abyste se neprozradil. Je lepší, když vaši nepřátelé nevědí, že jste naživu. Ještě byste se jim neubráníl. Až přijde čas, najdu cestu, jak říct vašim rodičům, že žijete.“

„Byl jsem navštívit svou matku, když spala. Vnímala mě sice, ale myslela si, že si jí jen zdám,“ poznamenal princ. „Zkoušel jsem navštívit také otce, ale ten mě nevnímal vůbec.“

„Váš otec je příliš pragmatický,“ pokýval hlavou Teodor.

„Jsem rád, že se už princezna Abigail nemusí draka obávat.“

„Jen abyste se, princi, nemýlil. Draci jsou velmi silná, odolná a nevyzpytatelná monstra. Ti se dokážou rychle vzpamatovat. Škoda, že ho královi vojáci nedokázali dorazit. Mohl být navěky klid.“

„Neboj, aragonský král vyslal oddíl dobrovolníků, aby draka v horách našli a dorazili. Je jisté, že drak nebyl schopen doletět příliš daleko. Utrpěl hrozná zranění. Pokud ne dnes, pak nejspíše zítra, vojáci draka najdou a dorazí,“ byl si Richard jist.

„Jen aby,“ vyjádřil Teodor povzdechem ještě jednou pochybnost. „Co máte dnes večer, princi, v plánu?“

„Podívám se asi za princeznu. Rád bych ji zase viděl.“

„Dobře, princi, ale snažte se chovat trochu méně nápadně než posledně. Princ jako hradní strašidlo je přece jen trochu neobvyklá věc. Nemyslíte?“

Richard však svého přítele už neposlouchal. Upadl zase do stavu ztuhlosti podobné smrti, jen ve tvářích měl trochu méně bledosti než dříve. To však

v pološeru, ve svitu svíček nebylo bez bližšího zkoumání vůbec možno rozpoznat.

Princův duch se chvíli vznášel nad zámek a užíval si svobody, kterou mu dával let prostorem. Pak si uvědomil, proč vlastně opustil své tělo, a zamířil přímo do princezny komnaty, protože velmi toužil princeznu zase uvidět. Ta ale v komnatě nebyla. Našel jen spícího perského kocourka, který ho prve byl schopen vidět.

Kocour ležel spokojeně u krbu. Teplo z ohně mu zřejmě dělalo dobře. Vůbec mu totiž nevadilo, že sem tam nějaká jiskřička z praskajících polen dolétla až k němu.

„Vůbec se nebojí, že si spálí kožich,“ pomyslel si Richard. Jeden malý oharek dokonce doutnal v místech, kde končil kocour a začínal jeho ocas.

„Nerad bych, aby se probudil a začal zase jančit,“ obával se princ. Nenapadlo ho ale nic lepšího než tu malou jiskřičku, která by nejspíše zhasla sama od sebe jako ostatní, zkusit odfouknout. Ve chvíli, kdy fouknul, oharek se začervenal a přisunem kyslíku začal žhnout. To by možná ještě nebyl problém, kdyby se kocour právě v této chvíli nezačal lenivě protahovat a měnit polohu, jako by říkal: „To je ale příjemně teplo.“

Žhavý oharek zmizel k princovu zděšení pod hustým kocouřím kožichem. Chvíli se nedělo nic a princ už skoro doufal, že oharek bez přísunu vzduchu v kožichu kocoura uhasl. Pak ale náhle kocour otevřel oči, otevřel je víc a ještě víc, až se zdálo, že mu asi vypadnou z důlků. Ozvalo se vyděšené „Mňauuu!“ a kocourek vyrazil jako smyslů zbavený vpřed vstříc komorné, která právě otevřela dveře, aby její paní mohla vstoupit.

Kocour, jemuž se kouřilo zpod ocasu, proběhl komorné pod rozložitou sukní a princ se obával, že dojde k rozšíření požáru, který nedopatřením v kožichu kocoura založil. Naštěstí komorná duchapřítomně vyhodnotila situaci a chrstla pod sebe vodu z konvice na mytí. Tak zabránila svému vznícení a zároveň uhasila kocourka zamotaného v látce šatů.

„Mňau,“ něco žalostně zplihlého vylezlo zpod sukně komorné. Už to vůbec nevypadalo jako načechraná královská kočka, ale spíše jako mokrá šedivá krysa. Jako by zaslechl princův trochu škodolibý smích, rozhlédl se kolem sebe, a když zjistil, kdo byl opět příčinou jeho utrpení a ponížení, jal se prince pronásledovat.

Kocourek vyrazil jako pes obranář srážeje přítom vše, co mu stálo v cestě. Princ se musel vznést až ke stropu, aby mu unikl. Kocourek se sice pokusil vyskočit na nejvyšší skříň, ale protože nebyl moc dobrý skokan a mokrá srst ho zřejmě

tížila, nedoskočil až nahoru, zachytil se jen předními tlapkami a snažil se vyškrábat nahoru. Byl by asi spadl dolů na podlahu a natloukl si, kdyby ho Richard nepřizvedl silou své vůle za těžký, vypasený zadek a nepomohl mu vyškrábat se na skříň.

„Myslím, že budeme kamarádi,“ řekl princ kocourovi, když bezpečně seděl na skříni.

„Mňau...“ připustil kocour, že pro tuto chvíli přijímá velmi křehké příměří.

„¡Corsario! ¡Estas dado a todos los diablos!“ zlobila se španělsky princezna na kocourka, když v doprovodu hraběte Viléma vstoupila do své komnaty a uviděla tu spoušť.

Princ viděl, jak je nádherná. Dlouhé vlasy měla sepnuté čelenkou a rozpuštěné na zádech tak, že jí sahaly až k neuvěřitelně štíhlému pasu. Krátká orientální blůzka čoli jí odhalovala břicho. Na nohou měla široké nadýchané hedvábné kalhoty bílé barvy. Co se princovi ale nelíbilo, byl její doprovod. Došlo mu, že hrabě Vilém dělal princezně společnost patrně celý den a že jí to zřejmě nebylo ani trochu nepříjemné.

„Chová se, jako by viděl ducha,“ řekla na adresu svého kocourka princezna.

„Možná ho straší princ Richard! Cha, cha...“ zasmál se Vilém.

V té chvíli Richard pocítil hluboké roztrpčení. Muž, jako byl Vilém, si určitě mohl snadno získat srdce krásné Abigail. Byl urostlý, Richard sotva rostlý. Vilém byl skvělý rytíř, který ještě nepoznal hořkost porážky, Richard sotva uzvedl svůj meč a doposud si s ním nevydobyval ani jedno vítězství. Navíc, princezna byla skvělá tanečnice plná jižanského temperamentu. Hrabě Vilém sice tanci nijak zvlášť neholdoval, ale na rozdíl od Richarda nebyl takové nemehlo, aby pošlapal dámě střevíčky a nevěděl ani, co za tanec se právě tančí.

„¡Hasta mañana! Byl to krásný den,“ rozloučila se princezna s Vilémem.

„Přeji vám sladké sny, princezno!“ uklonil se Vilém, a spokojen sám se sebou se vydal do svých komnat. Kdyby jen tušil, že ho zpozvzdálí sleduje pěkně našťvaný princův duch.

„Ty mizero!“ pomyslel si Richard a následoval Viléma do jeho komnaty.

„Ještě pár dnů a můj otec navrhne králi, abych se stal novým následníkem trůnu, a král to nebude moci odmítnout. Požádám Abigail o ruku a stanu se nejmočnějším králem v širokém okolí. Impérium, které vytvořím, svět ještě neviděl,“ samolibě pronesl Vilém ke svému obrazu v zrcadle.

„Nepovídej!“ ozval se za ním důvěrně známý hlas. Vilém se zprudka otočil, ale nikdo za ním nebyl nebo alespoň nikoho neviděl.

„Richard?!“ Vilém sáhl po meči, i když si nebyl jist, zda je to ta správná zbraň pro boj s duchem.

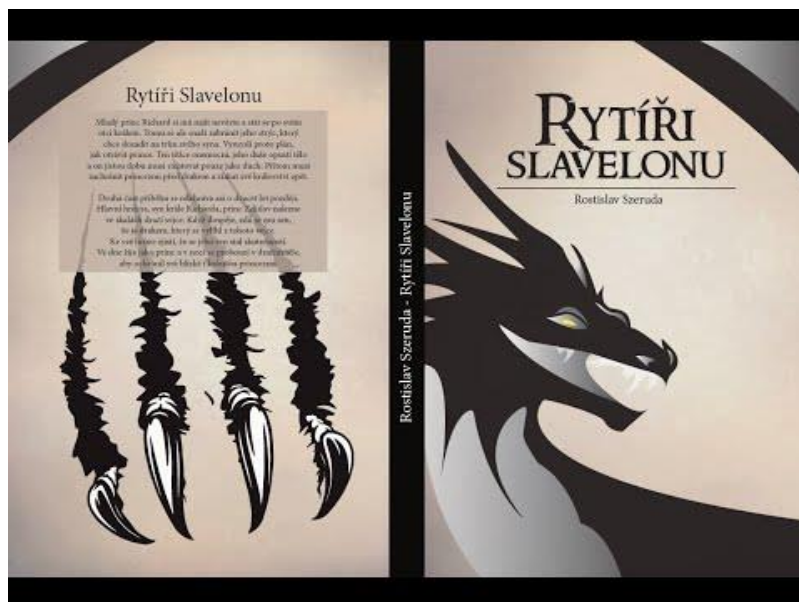
Místností se prohnal studený závan vzduchu a zhasnul všechny svíce. Vilém cítil, jak se mu úlekem stávají vlasy na hlavě. Zapomněl na meč a vrhl se ke dveřím, aby svému zlému snu unikl.

„Přece by ses nebál, milý bratranče?“ pravil princ a položil Vilémovi svou éterickou paži skoro přátelsky na rameno. Přestože byla nehmotná, hraběti se zřejmě zdála skutečná až moc, protože se v panice pokusil projít zavřenými dveřmi, což se mu ovšem nepovedlo ani na opakovaný pokus.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek(obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovacím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: poradna@aboutdreams.cz

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

quantum.psyche@seznam.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na

váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

